

чили на кораба, завързали здраво всичките матрози, заедно съ капитанина, за ръцѣтѣ и краката и ги затворили въ една стая.

Оставили само двама души свободни да имъ прислужватъ: единъ младъ матрозъ ученикъ, на 13 години, и най-стария матрозъ. Слѣдъ това водителътъ на разбойниците оставилъ на „Фраммъ“ шестима французи и казалъ:

— Поръчвамъ ви да закарате този корабъ на французки брѣгъ, въ най-блиското пристанище. Тамъ ще ни чакате! . . .

И разбойниците отпътували. Три денонощия вървѣлъ „Фраммъ“ благополучно. На четвъртия день излѣзла силна буря. Шестимата матрози разбойници, съвършено отпаднали и изгубили силитѣ си А корабътъ, като стрѣла се носилъ по бурнитѣ вълни. Платната му се скъсали, една *мачта* се счупила . . .

Отпаднали лежали французитѣ въ каютата. Тогава ученикътъ, който се казвалъ *Томи*, качилъ се на мачтата и започналъ отъ тукъ да разглежда морето. Изведнажъ той видѣлъ, че надалечъ се чернѣе брѣгъ.

Надвечеръ тѣ вече се приближили до английското пристанище. А французитѣ не се показвали на *палубата* на кораба: въ отчаяне тѣ лежали въ каютата . . .

— *Кокинсъ*, — казалъ ученикътъ на стария морякъ, иди на кормилото. Азъ не се лѣжа. Ние сме въ наша земя, карай кораба въ пристанището, до като французитѣ нищо не знаятъ.

— Ахъ, Томи!—отговорилъ старикътъ. Тѣ ще ни застрѣлятъ, ако забѣлѣжатъ това.

— Но, може би, ние да успѣемъ да дости-